

Zaman Nasılda Geçti

– kadriye xoda · 20 Mayıs 2011

Kadriye YAPICI

Rüzgarın uğultusunu, yaprakların hışırtısını, kıyıya vuran dalgaların şırıltısını, balıkçı teknelerinin pata patalarını, ağustosböceklerinin bitmek bilmeyen cırıltısını, yaşlı adamın toprağı havalandırmak için kullandığı çapanın zemine değerken çıkardığı sesi hatırlıyor muyuz?

Adına hayat dediğimiz, ardi ardına eklenmiş telaşlı günlerin büyük şehirlerde hiç dinmeyen yorgunluğundan çok başka, ondan çok ayrı bir hayatın ve zamanın varlığını, biz içine girsek de girmesek de sürüp gittiğini duyumsatan doğanın sesini veya sessizliğini en son ne zaman duyduk?

Süs ve püsle, haz ve hırsıla, yerine koyamadan harcamakla doldurduğumuz koca bir dünya ve “moderin” hayatımızda çok farklı akan bir zaman var bugün. Yetişmemiz gereken onca iş, meşguliyetlerimiz, varmak istediğimiz yerler, amaçlarımız, fethedilecek hedeflerimiz...

Oysa diktakları nabzımıza kafa tutsun diye kolumuza taktığımız mekanik saatlerin, şaşmaz pilli saatlerin, işe geç kalmayalım diye bizi uyaran dijital saatlerin gösterdiğinden çok farklı, biz farkına varsak da varmasak da akıp giden başka bir zaman daha var. Biz o geniş zamanın farkına, kimi zaman ayna karşısında saçımıza aklar düştüğünü gördüğümüzde, kimi zaman çocuğumuz yuvadan uçup gittiğinde, hayatımızın belli başlı dönemeçlerinde varırız. Farkına farırız da, o farkındalığı bir idrake dönüştürmez, o idrakin gerektirdiği olgunlukla davranmak yerine, belki beş dakikalık bir arınmadan sonra, yine yüreğimizi karartıp günlük hırslarımızın peşine düşeriz.

Hiçbir zaman hükmedemeyeceğimiz, istediğimiz gibi eğip bükmeyeceğimiz genişlikte bir zaman yokmuş, her şey takvimlerimizin denetimi altındaymış gibi yaşamaya devam etmek için, yüzümüzde beliren kırışıklıkları, saçımıza düşen akları, bedenimizin biryerlerinde biriken kiloları, cilt kremiyle, botoksla, saç boyasıyla, sporla, şu ya da bu”operasyonla” geri çevirmeye çalışmakla içine düştüğümüz haller ne gülünç! Zamanın doğal, gerçekten doğal, güneşle, ayla, mevsimlerle belirlenen akışına meydan okumak, geceyi gündüze çevirip hayatı yirmi dört saatlik dilimlere ayırmak basit bir matematik işlemimidir sadece? Dönüp duran, sonsuz sayıda tekrardan, alışkanlıklardan, alışkanlıktan kaynaklanan bir rahatlıktan ibaret eski zamanı, durmadan ilerleyen, ilerlerken bir sürü şeyi ardında bırakan, ancak yeni zaferleri hedef göstererek var olabile obur bir yeni zamanla ikame etmek, insan hayatında çok daha derin bir dönüşümü işaret etmiyor mu?

Zaman, sandığımızdan da çok etkiledi yaşayışımızı. Hayatı fethetmenin en önemli gailemiz haline gelmesi, bize, kazanılacak ve harcanacak paralardan başka konuşacak şey bırakmadı adeta. Eski vakitlere ait bir değer olan söz silindi ve yaşamın özü tamamen kayboldu.

İnsan evladının yarattığı medeniyetin galip dayandığı yerde doğanın anbean tükenmesi, belki yarın

yaşayacak bir dünya bulamayacak olmamız, bir yerlerde yanlış yaptığımızı göstermiyor mu hala? Neden kendimizi bu yanlışla yüzleşmesi gerekenlerin, sorumlu olanların dışında tutuyoruz?

Neden dünya giderek yok olurken bizler umursamazca havalara bakıp ıslık çalmaya devam ediyoruz?

Doğanın ve zamanın efendisi olmaktan vazgeçmek ve "uygun adım ileri doğru" yürüyüşümüzün yolundan kendi istediğimizle sapmamız gerek. Hem doğanın, hem de bizim kurtuluşumuz ancak böyle mümkün olacak.

Bunun hangi yol yordamla olacağını bilmiyoruz belki, dönüp dönüp kendimize sormamız gerek: Nasıl? Nasıl?

Vakit az, paylaşmak, sarılmak için.

Yaşadığımız coğrafya zor, şartları ağır.

Yüreği daha fazla küstürmemek lazım.

Sırtımızda ağır küfeler, her gün katlanan.

Ve koşullar bir türlü düzelmeyen.

Sevgiye çok ihtiyacım